

**NELSON
DEMILLE**
noční pád

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2004 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2014

ISBN 978-80-7473-164-8

Kapitola druhá

Každý miluje záhady. Jen policajti ne. Záhada, která zůstává záhadná, znamená pro policajta problémy v práci.

Kdo zabil Kennedyho? Kdo unesl Lindberghovic dítě? Proč ode mě odešla první manželka? Nevím. Já ty případy neřešil.

Jmenuju se John Corey, dřív jsem jako detektiv makal v New Yorku na vraždách a dneska mám práci u Protiteroristické operační skupiny, což nejde popsat jinak než jako druhé dějství jednoaktovky jménem *Můj život*.

Nebo další záhada: Co se přihodilo letu 800 společnosti TWA? Tenhle případ jsem taky neřešil, ale dostala ho má druhá manželka. Psal se červenec 1996, když Boeing 747 letící do Paříže vybuchl nad Atlantikem u pobřeží Long Islandu a všech dvě stě třicet duší na palubě se odporoučelo k Pánu.

Má druhá manželka se jmenuje Kate Mayfieldová, je to agentka FBI a taky dělá u POS, kde jsem ji poznal. Že za seznámení se svojí drahou polovičkou vděčí arabskému teroristovi, to o sobě nemůže prohlásit hned tak někdo.

Jednou jsem si to takhle ve svém politicky nekorektním osmiválci Jeep Grand Cherokee, co lemtá benzin jak Otesánek, hasil na východ po longislandské dálnici a na sedadle spolujezdce seděla výše zmíněná Kate Mayfieldová, má druhá a doufejme i poslední manželka. Dívčí jméno si nechala z pracovních důvodů, a ze stejných pohnutek mi taky nabídla, abych ho přijal místo starého příjmení, nad kterým si většina příslušníků POS s chutí odplivne.

Bydlíme na Manhattanu, na Sedmdesáté druhé východní, v bytě, kde jsem předtím žil s první ženou Robin. Stejně jako Kate je to právnička, takže jinačí chlap než já by třeba začal s psychiatrem rozebírat, jaký má k právničkám anebo k zákonu vůbec rozpolcený vztah a v čem všem se to složitě projevuje. Podle mě je to prostě náhoda. Kámoši zase říkají, že rád vyjebávám s právničkami. Jako by to nebylo jedno.

Kate mě právě chválila: „Díky, že tam se mnou jedeš. Moc příjemné to zrovna nebude.“

„Neva.“ Byl teplý, slunný červencový den a my mířili na pláž, ale opalování ani cachtání jsme na programu neměli. Kdepak, jeli jsme na plážový zádušní obřad za oběti letu 800. Každoročně se koná sedmnáctého července, letos už bylo páté výročí. Dřív jsem tam nikdy nezavítal, ani jsem neměl proč, ale jak říkám, Kate na tom případu tehdy pracovala a tvrdila, že kvůli tomu pietní akt nikdy nevynechá. Přišlo mi sice na mysl, že se tehdy vyšetřování účastnilo přes pět set lidí, co se každoroční účastí určitě chlubit nemůžou, a kdo ví, jestli se stavili aspoň jednou, ale dobrý manžel věří manželce každé slovo. Vážně.

„Co ti tehdy při vyšetřování dali za práci?“ zeptal jsem se.

„Hlavně jsem vyslýchala očitě svědky,“ odpověděla.

„Kolik jich bylo?“

„Nevím. Hromada.“

„Kolik lidí to celkem vidělo?“

„Přes šest set.“

„Vážně? Co myslíš, že tu havárii ve skutečnosti způsobilo?“

„Nejsem oprávněná o tom případu hovořit.“

„A proč? Oficiálně už ho uzavřeli s tím, že to byla nehoda způsobená mechanickou závadou, po které vybuchla palivová nádrž. Takže?“

Mlčela, tak jsem jí připomněl: „Mám prověrku na stupeň ‚přísně tajné‘.“

„Smím informace poskytovat jen lidem, co je nezbytně potřebují,“ nedala se. „Ty je potřebuješ proč?“

„Jsem šfoura.“

Koukla na cestu a upozornila mě: „Musíš sjet na exitu 68.“

Sjel jsem na exitu 68 a dal se na jih po William Floyd Parkway. „William Floyd je nějaká rocková hvězda, nebo se pletu?“

„Podepsal Deklaraci nezávislosti.“

„Určitě?“

„Spletli tě Pink Floyd,“ vysvětlila.

„A jo. Máš sloní paměť.“

„Tak proč si nevzpomínám, kvůli čemu jsem si tě brala?“ popíchla mě.

„Je se mnou sranda. Jsem sexy. A taky jsem koumes. Koumesové jsou sexy. Sama jsi mi to říkala.“

„Na to si nevzpomínám.“

„Miluješ mě.“

„Miluju. Hrozně.“ Potom dodala: „Ale je to s tebou o nervy.“

„Žít s tebou taky není žádný med, zlato.“

Usmála se.

Slečna Mayfieldová byla o čtrnáct let mladší než já a tahle drobná generační propast byla občas zajímavá a občas ne.

Zmínil bych, že je Kate Mayfieldová krajně pohledná, i když mě v první řadě samozřejmě zaujala svou inteligencí. V druhé řadě to byly její blond vlasy, tmavě modré oči a alabastrová pleť. Pěstěnost je její druhé jméno. Chodí do místního fitka a na cvičení s názvy jako Bikram jóga, spinning, step a kickbox. Ten si občas doma procvičí tím, že vykopne k mému rozkroku, a i když zatím ránu pokaždé zarazila, příště už se to

opakovat nemusí. Kate je posedlá fyzikou a já zas návštěvami střelnice se svou devítkou Glockem. Mohl bych sepsat dlouhý seznam toho, na čem se neshodneme (v hudbě, jídle, pití, přístupu k práci, poloze záchodového prkýnka a tak dále), ale z nějakého mně nepochopitelného důvodu jsme do sebe blázni.

Vrátil jsem se k předchozímu tématu: „Čím víc mi toho řekneš o letu 800, tím víc toho uděláš pro klid svojí duše.“

„Už jsem ti řekla všechno, co vím. Přestaň to prosím tě rozebírat.“

„Nemůžu proti tobě svědčit, jsem tvůj manžel. Na to je zákon.“

„To teda není. Probereme to jindy. Co kdyby tohle auto někdo odposlouchával?“

„Nikdo ho neodposlouchává.“

„Tak co kdybys měl štěnici?“ nevzdávala to. „Budu tě pak muset svléknout a prohledat.“

„Beru.“

Zasmáli jsme se. Ha ha, konec debaty.

Ve skutečnosti jsem se o let 800 pracovně ani soukromě nezajímal o nic víc než každý normální člověk, co znal tu podivnou tragédii z reportáží. S případem se od začátku vlekly problémy a logické díry, a tak téma ani po pěti letech nevychladlo a nezmizelo ze zpravodajství.

Ostatně to byly teprve dva dny, co si Kate večer naladila zprávy hned na několika kanálech, aby jí neunikly reportáže o organizaci jménem FIRO. Plným názvem se jmenovala Flight 800 Independent Researchers Organization, Organizace pro nezávislé vyšetřování letu 800, a zrovna uveřejnila nějaká nová zjištění, co neladila s úřední verzí.

K organizaci z větší části patřili důvěryhodní lidé, co se účastnili už původního vyšetřování, i když jen

za různé úřady a ne za bezpečnostní ani obranné složky. Pak se tam našli kamarádi a příbuzní mrtvých pasažérů a členů posádky, a samozřejmě obvyklí konspirační magoři.

Jednoduše řečeno ztrpčovalo FIRO život státním úřadům, a tomu jsem tak nějak automaticky fandil.

Navíc to jeho členové uměli s médii, takže k pátému výročí havárie nahráli rozhovory s osmi očitými svědky – pár jsem jich už znal z předvěčrejšího přecvakávání programů s manželkou. Dost přesvědčivě tvrdili, že let 800 sundala z oblohy raketa. Státní úřady to nekomentovaly, jenom všem připomněly, že případ vyřešily a uzavřely. Mechanická závada, tečka.

Pokračoval jsem na východ k Atlantiku. Bylo po sedmé večer a Kate říkala, že zádušní obřad začíná v půl osmé a končí ve 20:31, kdy došlo k havárii.

„Znala jsi někoho, kdo tam umřel?“ napadlo mě.

„Ne.“ Po chvíli mlčení upřesnila: „Seznámila jsem se s nějakými pozůstalými.“

„Aha.“ Co jsem tak za rok manželství stihl poznat, Kate Mayfieldová city do práce nezatahuje, takže když si vezme pévččko (jak u FBI říkají placenému volnu, které se všude jinde jmenuje dovolená) a vyrazí na zádušní mši za lidi, co ani neznala, jednomu to úplně nejde na rozum.

Kate pochopila, kam jsem otázkou mířil a co znamená moje mlčení, a vysvětlila: „Taky si občas potřebuju připadat jako člověk. Tahleta práce... Někdy se člověku uleví, když zjistí, že něco považoval za zlý skutek a ona to byla jenom nešťastná shoda okolností.“

„To je fakt.“

Nebudu na tomhle místě tvrdit, že mně ten případ rázem připadal o moc zajímavější, ale protože jsem se většinu života živil jako čmuchal, v duchu jsem se zařekl, že musím zavolat jistému Dicku Kearnsovi.

Dick dělal na vraždách, léta jsme byli partáci, ale pak jsem od newyorské policie odešel a nakonec jsem se dal jako externista k POS, kde jsem dodneška. Dick stejně jako Kate vyslychal při vyšetřování letu 800 očitě svědky.

FBI rozjela protiteroristickou skupinu v roce 1980 jako odpověď na bomby odpálené v New Yorku portorikánskou skupinou FALN a na pumové útoky černých radikálů. Od té doby se nám svět proměnil a Protiteroristická operační skupina se snad z devadesáti procent zabývá blízkovýchodním terorismem. To je vzkvétající odvětví, ve kterém se já i Kate pohybujeme. Má druhá kariéra měla solidně našlápnuo, jen jsem se nesměl nechat zabít.

Naše protiteroristická skupina funguje tak, že si FBI vyzobává lidi z newyorské policie a pak na tyhle bývalé i současné policajty háže práci v terénu, sledovačky a jinou každodenní nudu, aby se přeplacení a ohromně študovaní agenti FBI mohli v klidu zabývat svými náramně chytrými záležitostmi.

Nejdřív to mezi těmihle dvěma hodně odlišnými skupinami dost skřípalo, ale časem se rozvinul jakž takž funkční vztah. Jen si vezměte, jak jsme se já a Kate zamílovali a vzali. POS by si nás mohla dát na plakáty.

Kam tím vším mířím: Když si federálové pustí policajty do baráku, aby tam za ně dřeli rukama, dostanou policajti do spárů spoustu informací, co dřív kolovaly jen v rámci FBI, ergo mi Dick Kearns, můj bratr v modré uniformě, rád vyslepičí víc než moje manželka z FBI.

Možná se ptáte, proč jsem o ty informace vůbec stál. Rozhodně jsem si nemaloval, že snad vyřeším záhadu letu 800. Předemnou ho už roky vyšetřovala pŕltisí-covka lidí, od tragédie uplynulo pět let, pŕípad byl uzavřený a oficiální závěry vlastně nakonec působily nejrozumněji: V prostřední palivové nádrži se bud

vysmekl, nebo předřel drátek v palivoměru, vyskočila jiskra a vzplály výpary, které nádrž roztrhly a letadlo zničily. Všechny věcné důkazy na to ukazovaly.

Skoro všechny.

Pak tu byla ta světelná stopa, kterou vidělo až nápadně moc lidí.

Přejeli jsme krátký most spojující Long Island s Fire Islandem, bariérovým ostrovem, který byl pověstný tím, jaká vybraná společnost se tam v létě sjíždí.

Silnice vedla do přírodního parku Smith Point, hájemství dubů a zakrslých borovic, travnatých dun a možná nějaké té divoké zvěře. Nic, co bych vyhledával, jsem doma ve městě.

Přes most jsme dojeli na křižovatku, kde silnici křížila cesta ubíhající po pobřeží rovnoběžně s oceánem. Poblíž stál na písčitém plácku velký stan – plátno nebylo spuštěné až k zemi, to aby dovnitř profukoval mořský větřík. Ve stanu a jeho okolí se pohybovalo několik stovek lidí.

Odbočil jsem na malé parkoviště, přečpané důležitě vypadajícími auty. Zapnul jsem náhon na všechna čtyři kola, stříhl to po písčité cestě, podrtil živořící zakrslou borovici, a vytvořil si tak parkovací místo.

„Ty jsi srazil ten strom,“ pohoršovala se Kate.

„Jaký strom?“ Hodil jsem na přední sklo ceduli, která hlásala, že jsem tu na oficiální návštěvě a zastupuju zákon, vystoupil jsem a vykročili jsme k parkovišti. Stojící auta buď měla šoféry, nebo se za předním sklem taky chlubila cedulemi hlásajícími, že jsou tu na oficiální návštěvě.

Mířili jsme k otevřenému stanu, rýsujícímu se proti oceánu.

Oba jsme na sobě měli světlé kalhoty a trička z pleťeniny, a kromě toho jsem se zařídil podle manželčiny rady a vzal si bytelné chodecké boty. Cestou mě

upozornila: „Možná narazíme na pár dalších agentů, co byli na ten případ nasazení.“

Zločinec se na místo činu vrátit může a nemusí, ale pokud jde o policajty, s jistotou můžu říct, že se často vracejí na místa, kde se odehrál nevyřešený případ. Občas jsou tím úplně posedlí. Ale nesměl jsem zapomínat, že tady nešlo o žádný trestný čin, nýbrž tragické neštěstí.

Slunce viselo nízko nad jihozápadním obzorem, obloha byla bez mráčku a od moře vanul chladivý větřík. Občas je příroda fajn.

Došli jsme k otevřenému stanu a připojili se k asi třem stovkám návštěvníků. Vzhledem ke svojí práci jsem pohřbů a zádušních obřadů navštívil až moc a na další už nechodím, pokud to není nutné. Ale vidíte, sem jsem se vypravil.

„Většina pozůstalých nosí na krku fotky svých mrtvých blízkých,“ poučila mě Kate. „Ale rozeznáš je i bez toho.“ Vzala mě za ruku a vešli jsme do stanu. „Nepřišli sem za tou událostí udělat tečku. To ani nejde. Přišli se navzájem povzbudit a utěšit. Sdílet svůj stesk.“

Někdo nám podal program. Všechny židle byly obsazené, takže jsme zůstali stát na kraji, tam, kde se stan otvíral k vodě.

Přímo za našimi zády, nějakých dvanáct kilometrů od pobřeží, před pěti lety vybuchlo obří dopravní letadlo a zřítilo se do moře. Celé týdny pak vlny na pláž vyplavovaly trosky a osobní majetek obětí. Někdo tvrdí, že vyplavily i kusy těl, ale v médiích se nic takového neobjevilo.

Vzpomněl jsem si, jak jsem si po neštěstí říkal, že to je první americké letadlo, které nepřítel zničil na území Spojených států. A taky že to je druhý teroristický útok na americké půdě dirigovaný ze zahraničí – první byla bomba odpálená v severní věži Světového obchodního centra v únoru 1993.

Ale jak ubíhaly dny, týdny a měsíce, začalo se důvěryhodněji jevit jiné vysvětlení: mechanická závada.

Nikdo mu nevěřil a zároveň mu věřili všichni. I já mu zároveň věřil a nevěřil.

Podíval jsem se k obzoru a zkusil jsem si představit, co vlastně tolik lidí vidělo těsně před výbuchem mířit k letadlu. Neměl jsem tušení, co to bylo, ale dobře vím, jak se jim tvrdilo, že neviděli nic.

Veliká škoda, táhlo mi hlavou, že ten okamžik nikdo nenafilmoval.